

Annadale, S.I., N.Y.,
24 maj 1934.

Käraste Syster min,

Ditt telegram om Pekkas död kom icke alldeles oväntat. På söndag morgon, den 20 dennes, då Eric och jag ännu lågo till sängs, men Thyra just stigit upp, hörde vi en serie av mycket starka knackningar någonstans. Thyra undrade först om jag eller Eric av någon orsak åstadkommit knackningarna, men strax därpå märkte hon att en vacker blå fågel satt utanför ett litet fönster, som befinner sig vid trappan från nedre våningen till den övre, och knackade ihärdigt mot fönsterbrädet. Thyra sade då genast att detta betyder, att vi snart komma att få ett budskap om någonting viktigt... vad än det vara må. Och vi gingo därefter och väntade på något som komma skulle...

Tisdag morgon, den 22 dennes, berättade Thyra så fort hon stigit upp, att hon haft en säregen dröm. Hon hade drömt att vi alla befunnit oss på en automobiltur, vid vilken även Pekka var med, och att vi alla stannat vid ingången till en skog. Plötsligt hade Thyra märkt att Pekka ensam begav sig in i skogen. Hon såg honom tydligt gå för sig själv. Hon såg honom bakifrån. Han var klädd i sin regnpaletå och resmössa och gick efter vanligheten med händerna på ryggen. Då han försvann i skogens dunkel, greps Thyra av oro och ropade åt oss andra: "Pekka har gått in i skogen och han känner inte till denna trakt, låtom oss alla gå och söka honom". Samtidigt vaknade hon. Drömmen hade gjort ett så kraftigt intryck på henne, att hon genast omtalade den för oss.

Och onsdag förmiddag, den 23 dennes, då jag befann mig ute i "back yarden", d.v.s. på gården bakom huset och arbetade i mitt anletes svett för att snygga upp denna del av vår lilla jordlapp, kom fru Stoltzenberg (frun till min gamla vän Ernst Stoltzenberg vid Svenska Amerika linjen, som Pekka också träffade) och berättade att hennes man just telefonerat att jag skulle telefonera till konsulatet, emedan ett kabelgram anlant till mig. När jag fick detta budskap, greps jag av ångest. Någonting sade mig att nu kommer det som vi ha väntat på, men vad är det? Jag har sällan i mitt liv varit så nervös som då jag gick för att telefonera. Jag HOPPADES, förstås, att telegrammet skulle vara av "oskyldig" natur, men samtidigt hade jag en känsla av att någonting mycket viktigt hade hänt. Så fort jag fått upp konsulatet, frågade jag efter Paloheimo (Du vet, han som har farm i Ojai, Calif., och som är en sällsynt fin människa, som Pekka tyckte mycket om) och frågade honom vad som var på färde. Han sade att ett kabelgram till mig anlant och frågade om jag ville att han uppläste detsamma för mig. Jag bad honom göra det och han läste upp texten: "Pekka dog i natt". Du kan tänka Dig, Gerda, huru dessa ord ristade sig in i mitt medvetande... Pekka dog i natt... När ett budskap lik detta kommer, känner man i första hand knappast någonting. Hjärnan konstaterar blott faktum, ingenting mera. Pekka har dött, yes, Pekka har dött. Man är som lamslagen och begriper knappast vad det är fråga om...

Först senare klarnar det för en. Likt ett blixtslag. Det är PEKKA, som dött, Pekka, vars hand du tryckte till avsked för blott en månad sedan ombord på "Gripsholm", Pekka, din egen kära bror, från vilken du skildes så nyligen, Pekka, som du lärt att känna pånytt efter 30 långa år, Pekka, som du lärt att älska pånytt, Pekka, allas vår broder och vän...

Livet har plötsligt tagit en annan vändning.

Det känns så tomt och vemodigt. Nu äro blott, Gerda, Du och jag kvar. När blir det vår tur att gå? Visserligen måste jag för min egen del bekänna, att jag ännu icke känner mig "mogen" för att vandra hädan, ty livets lockelse är fortfarande stark. Och jag antar att även Du ännu önskar att leva för Dina barn, liksom Thyra och jag för vår Eric.

I januarinumret av Ruusu-Risti förekom följande lilla aforism: "Elämä tuntuu inhimelliseltä tragedialta sentähden, ettemme tiedä, että se on jumalallinen komedia. Pekka Ervast." Om och när vi mänskliga varelser förmå lösgöra oss från våra individuella tycken och intressen, då torde vi kunna klart inse vilken obetydlig roll vi själva spela i gudarnas stora komedi, men det är nog visst vår svåraste läxa i livet att lära oss inse vår egen litenhet. Den läxan lära vi dock förr eller senare...

- - -

Jag hoppas Du fick mitt telegram och var i tillfälle att ombestyras en krans eller annan blomstergärd med inskription från oss? Pekka blev väl kremerad? Låt mig veta huru mycket jag är skyldig för blommorna, så skall jag genast sända Dig beloppet.

Hann Pekka nämna något om den fullmakt, som vi sände med honom för att, i fall av behov, överlämnas åt vicehäradshövding Sourander? Om den anträffats bland hans efterlämnade papper, vore vi tacksamma om Du ville taga hand om den tills vidare. Vi skola senare tillskriva Dig angående densamma, om behovet påkallar.

Jag har varit på ledighet ända sedan första maj och skall icke återvända till arbetet förrän den 1 juni. Den 2 maj reste vi med vår bil ned till Miami Beach, Florida, och stannade där 8 dagar samt återkommo välbehållna till Annadale den 17 på kvällen efter att ha kört över 3000 mil. Det var en intressant och uppfriskande tripp.

Gerald, som på egen hand for tillbaka till Californien, återvände den 19 till New York och reser i morgon, den 25te, med S/S Scythia till England samt vidare med F.Å.A:s ångare till Helsingfors. Han var hos oss på avskedsvisit i tisdags, den 22 dennes, och lovade besöka Dig efter hemkomsten. Vi visste då ännu icke, att han aldrig finge se Pekka i detta livet.

Nu skall jag icke skriva mera denna gång, kära A.H.G.

Jag hoppas att Du, liksom vi andra, känner tröst i sorgen uti medvetandet, att om någonsin en människa dog med frid och lycka i sitt hjärta, så var det nog vår kära broder Pekka.

Med tusen hjärtevarma hälsningar från oss alla

Din egen broder

E. G.